

Subjekt - zdroj integrity

Jestliže musíme přijmout ono pojetí subjektu, které předpokládá (u každého subjektu, protože každý subjekt je „jsoucnem-událostí“, která má svůj počátek, průběh a konec) určitý jeho aspekt či „složku“ nového, musíme nahlédnout jeden ze základních problémů, totiž problém vztahu mezi nepředmětnou integritou „ryzí nepředmětnosti“ a jednotlivou, tj. partikulární (a nejspíš relativní, jen nedokonalou a vždy znovu usilovně dosahovanou) integritou každého „jsoucího“ subjektu. Především se musíme plně soustředit na otázku, jak (a snad i proč) vlastně dochází k jakémusi „rozpadu“ integrity ryzí nepředmětnosti, bez něhož by nebyla možná samostatnost a svébytnost jednotlivých subjektů; a teprve v druhém kroku je možno zkoumat, jak a v jakém rozsahu je každý subjekt v ustavičném obnovování či spíše znovu-ustavování vlastní integrity nutně spjat s „původní“ integritou ryzí nepředmětnosti. „Původnost“ tu ovšem nemůžeme tradičně chápat jako to, co je v běžném smyslu na „počátku“, tedy jako ARCHE prvních filosofů, nýbrž jako něco „ještě nejsoucího“, tedy „budoucího“, ale již přicházejícího (a ovšem vždy znovu přicházejícího). Subjekt je tedy třeba chápat jako „obdařený“ schopností integrovat jak sama sebe, tak (s většími snad už obtížemi) své osvětí (do kterého „vpracovává“ i svůj vztah k jiným subjektům nebo jejich hromadám, a tím i k oněm „jiným skutečnostem“ vůbec);; nicméně tuto „obdařenost“ nesmíme nikdy vydělovat a izolovat od onoho „aktu“ obdařování, jímž se subjekt stává v jakémusi „původním“, „prvotním“ smyslu subjektem (a z něhož by dříve nebo později nutně vypadával, kdyby o udržování a dokonce obnovování vlastní integrity nadále neusiloval a na něm usilovně nepracoval).

(Písek, 060129-2.)